

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at det er min hensigt at lade foretage afstemning over finanslovforslagets endelige vedtagelse umiddelbart efter denne forhandlings afslutning, altså inden boligforslagene sættes til forhandling. Forinden bliver der en pause.

Honoré (KrF):

I mange år har Danmark levet over evne. Det mest ubestikkelige varsel herpå er vores voksende udlandsgæld, men også arbejdsløshedens størrelse og vore forringede muligheder for at bekæmpe den er udtryk for, at vi er en dybt forgældet nation.

Hvem bærer så skylden for det? Ja, det gør vi selv, vore egne krav, vore organisationers krav om stadige forbedringer af den enkeltes levestandard og af samfundets velfærdsforanstaltninger, uden at denne forbedring er begrundet i en øget arbejdsindsats af tilsvarende omfang. Vi er efterhånden blevet overordentlig forkælede.

Kristeligt folkeparti kan ikke acceptere, at vi fortsætter med at forgælde os. Vi mener, det er på tide, at de ansvarlige kræfter samler sig om en politik, der i første række forbedrer betalingsbalancen og afskaffer vor udlandsgæld og i anden række som en konsekvens heraf skaber et varigt grundlag for en forbedret beskæftigelse. De to vigtigste midler til det, hvoraf ingen kan undværes, er indkomspolitikken og finanspolitikken.

De ændringsforslag, vi har set fra henholdsvis fremskridtspartiet og fra DKP og andre venstrefløjspartier for nogle forslags vedkommende, viser, at de to grupper af partier har den fejlagtige opfattelse, at man kan nøjes med finanspolitiske foranstaltninger over for de fundamentale nationaløkonomiske problemer. Begge grupper af partier – det gælder i øvrigt også Danmarks retsforbund – er modstandere af indkomspolitik.

Tager vi fremskridtspartiet, så vil deres nedskæringspolitik øge arbejdsløsheden enormt, og den voldsomme forøgelse af den private købekraft må tillige betragtes som en alvorlig trussel imod beskæftigelsen. Fremskridtspartiets økonomiske politik duer ikke, fordi den kun opererer med, og opererer fejlagtigt med, ét middel, nemlig finanspolitik.

Også venstrefløjpartierne vil nøjes med finanspolitikken. DKP og venstrefløjen har opgivet at gøre noget ved betalingsbalancen.

DKP vil således nedsætte momsen, men derigennem øger man købekraften og importen. Man vil forbedre beskæftigelsen, ikke gennem indkomspolitik, men gennem beskæftigelsesarbejder til ekstra 810 mill. kr. Derigennem belaster man jo betalingsbalancen yderligere. Når man samtidig bekæmper indkomspolitikken, vil det jo svække konkurrenceevnen, og når beskæftigelsen ikke længere kan finansieres gennem udlandslån om nogle år, så får vi en kolossal arbejdsløshed, hvis venstrefløjens økonomiske politik blev gennemført.

Det, der skal til, er en kombination af indkomspolitik og finanspolitik, idet vi fastholder det overordnede mål, nemlig betalingsbalancehensynet, som betingelse for en varig bedring af beskæftigelsen. Det vil sige, at man må undgå voldsomme nedskæringer som dem, fremskridtspartiet står for, der skaber en alt for stor arbejdsløshed. Der må igangsættes beskæftigelsesarbejder, navnlig med valutabesparende effekt, det vil først og fremmest sige inden for energibesparelser, sådan som de ændringsforslag går ud på, som man er blevet enige om i kredsen af partier omkring augustforliget.

Men vi kommer ikke uden om en fortsat finanspolitisk stramning. Det store kasseunderskud hænger sammen med vort overforbrug og vor voksende udlandsgæld, og det kan ikke blive ved at gå. Dertil kommer, at jo slappere indkomspolitikken bliver, jo strammere må desværre finanspolitikken blive. Hvis vi ved samvirke fra arbejdsmarkedets parter kan gennemføre både en stram indkomspolitik og en stram finanspolitik, så kan der skabes baggrund for en nedsættelse af renten til gavn for erhvervslivets omkostningsniveau.

Denne finanslov er altså en del af det svar, der må gives på landets økonomiske vanskeligheder. Er dette svar tilstrækkeligt? Det vil man næppe kunne sige, men det er udtryk for, at man har taget problemerne alvorligt. Kristeligt folkeparti agter som konsekvens heraf at stemme for finanslovforlaget.

Hjortlund Christensen (DR):

Til fru Ebba Strange vil jeg gerne sige, at det glæder mig, at vi på det jordpolitiske område er enige, og vi er til tjeneste med et samarbejde heromkring.

I øvrigt vil jeg til fru Ebba Strange gerne sige, at vi ikke forstår den kritik af vor kulturpolitiske linje. Vi har lagt en linje, som vi me-